

Bjørnstjerne Bjørnson

Taler

Ole Øisang

Sted

Foredragsdisposisjon utarbeidet
av Arbeidernes
Opplysningsforbund

Omstendigheter

Til 100-årsjubileet 8. desember 1932

- 1 Bjørnstjerne Bjørnson - av de «fire store» var han den mest særpregede norske, den virksomste og uroligste, den mest stridbare, den mest lydhøre, men også den heftigste forkynner. Ofte påtrengende, selvoptatt og selvbevisst, alltid rastløs på ferde, blandede sin mektige røst inn i dagens strid om allehånde spørsmål, -
- 5 dikteren, teaterlederen, taleren, politikeren, stridsmannen. En mann til såre megen forargelse for de trege besteborgere i sin almindelighet og høre i særdeleshet. Men folkets mann i alle dager! Lydhør overfor alt som rørte sig i folkedypet, medfølelse og øm når urett blev begått: alltid redebon når det var bruk for hans evner og krefter, alltid i kontakt med det levende liv og den nye
- 10 som grodde. Det var som han all sin dag bar hele landet og folket ved sitt hjerte.

- En slik mann er det både lett og vanskelig å skrive og tale om. Her er så meget vakkert og tankevekkende i hans diktning, så stor rikdom å øse av. Men nettop fordi hans virksomhet var så veldig og omfattende, er det vanskelig nok å gi et
- 15 bilde og et inntrykk som nogenlunde treffer det riktige.

Dikteren

- Som dikter var han ætling av Wergeland, hans store nasjonale arvtager, lyriker og
- 20 dramatiker, romantiker og problemdikter, og alltid i kontakt med det pulserende og stridende liv omkring ham. Nettop derved blir også meget av hans diktning tidsbegrenset og står i mangt og meget på avstand i dag.

- Hans første diktning, hans bondefortellinger, betød et gjennombrudd for en ny
- 25 norsk folkeskildring, en fastere og mere realistisk karakterskildring og en dypere og ektere norsk sprogtone. Hertil kom den sterke levende, trosfylte optimisme,

alt det som kalte på opdriften og livsgleden hos folket som preget hans diktning. (Finn korte, karakteristiske eksempler i hans fortellinger og de sterkt personlig pregede, selvbekjennende dikt.)

30

Hans saga- og historiediktning er båret av den samme høireiste idealisme, preget av uro og strid for høvdingeverdighet eller et livsskall og av en overdådig, frodig billedrikdom, som dog av og til kan virke for anstrengt lyrisk og fremmed for vår tid. (Se enkelte avsnitt av «Sigurd Slembe», det praktfulle «Arnljot Gelline» og
35 det storslagne sterkt dramatiske og gripende dikt «Bergljot».)

I Bjørnsons nutidsdiktning møter vi stridsmannen og forkynneren: «Å være hvor det nettop gjaldt / det var mig næsten mer enn alt /

40 som ved min penn blev festet.»

I det noget svake og ujevne skuespill, «De nygifte», skildres vanskelighetene for å nå frem til et fullt harmoniske ekteskapelig samliv -, i «Redaktøren» holder han oppgjør med den politiske presse som ved sin hensynsløshet og jesuitisme
45 virker nedbrytende og demoraliserende, - i det ypperlige scenestykke «En fallitt» møter vi den bankerotte forretningsmann som forsøker å holde forretningen gående ved å dekke voer og skjule sannheten og som gjennom krisen og prøvelsen finner frem til opreisning og nytt fotfeste, - i «Kongen» tar han oppgjøret med kongedømmet som en anakronistisk institusjon som
50 demoraliserer og forderver folket og i dette tilfelle kongen selv, - i bondefortellingen «Magnhild», en ekteskapshistorie som vakte megen forargelse ved sin «rå og usedelig» tendens, skildres ikke lenger bonden bare fra den lyse siden: «med skrytet får det være slutt,» skriver forfatteren til Garborg, - i «Det nye system» har vi idealisten og sannhetsforkynnerens kamp mot den
55 autoriserte moral, statskirken og byråkratiet, hvorunder han møtes med mistro, sladder, bakvaskelse og mistenkeliggjørelse, - i det poetiske, men noget svake kjærlighetsdrama «Leonarda» hevdes den menneskelige tolleranse overfor gamle fordommer, bornerthet og autoritetsdyrkelse, - i den lille fortelling «Støv» retter han angrepet mot de religiøse, usannsynlige og livsfjerne religiøse
60 legender og dogmer, - i «Over evne I», hans mesterverk, stilles den ubønnhørlige virkelighet overfor den sykelige, sinnssprengende mirakeltro, troen på underet som for Bjørnson er det unaturlige, det abnorme, - i «Over evne»

II er vi oppe i den sociale strid, hvor forfatteren i skarpe ordelag tar arbeidernes parti i kampen mot uretten og undertrykkelsen, men hvor problemet om kampfmidlene finner uttrykk i det bitre spørsmål: «Når godheten kaster med dynamitt, hvad er så ondt?», og hvor slutningsreplikken rummer den milde, 70 idealistiske forkynnelse: «Der må nogen begynne med å tilgi». - I «En hanske» stilles kravet som sedelig renhet like strengt for mannen som for kvinnen («hanske-moralen»), et emne som blev mere konkret utformet i foredraget «Engifte og mangegifte». - «Det flagger i byen og på havnen» er en pedagogisk roman, bygget på utviklingslærens prinsipper og Herbert Specers tanker om 75 slektsarv og opdragelse, - i det festlige scenestykke «Geografi og kjærlighet» driver dikteren muntert gjøn med den selvoptatte geograften (dikteren) som fyller slik op med sin interesse og sitt arbeide, at han fordriver de andre fra huset og holder på å ødelegge det ekteskapelige samliv, - i «På Guds veie» stilles den kristelige-dogmatiske og den evolusjonistiske, livsbyggende moral op mot 80 hinannen og forkynnes tolleransens evangelium: «Der bra folk går, der er Guds veie», og i «Paul Lange og Tora Parsberg» søker dikteren å forklare tragedien omkring statsminister Ole Richters selvmord og sitt eget medansvar. - De siste arbeider, «Laboremus», «På Storehove», «Daglannet», «Mary» og «Når den nye vin blomstrer», er mindre betydelig og bærer årenes og alderdommens preg.

85

Denne Bjørnsons diktning og forkynnelse følger ingen rett linje i sin utvikling: i hans syn på bonden skifter det fra romantisk-nasjonal dyrking til skepsis, og når det gjelder Skandinavien forhold til Tyskland svinger han fra standpunktet et 90 samlet Norden kontra Tyskland til opslutning om germanismen som fellesnevneren. Av særlig interesse er hans forhold til religionen, fra barndommen og ungdommen stående tillitsfull og trygg på «barnetroens grunn» og så fra omkring 1875 kjempende sig frem gjennom tvil og uro til løsrivelse fra de religiøse dogmer («all teologi er humbug»), stemplet som 95 «fritenker»: «Han fornekter Kristus og bespottet ham, fornekter og håner den kristelige troslære, håner den kristelige moral». (Prost Landstad på et folkemøte i valgåret 1884.) Selv mente han i Darwinismen, i utviklingslæren, i troen på «det evige forår i livet» (se hans «Salmer») å finne erstatning for de kristelige dogmer i en ny lys og fredsel og forjettelsesfull religion: «Å leve og gledes ved 100 livet, alltid frommere og frommere, å arbeide bevisst på å fullkomme livet ved hver liten eller stor gjerning, alltid å løfte dets verd for flere og flere, det er nu for mig religion» (til Ellen Key).

105 Som teaterleder - ved Bergens nationale Scene, ved Christiania Theater og en kort tid i Møllergatens Theater - viste Bjørnson fremragende evner som instruktør og sceneleder, han var selvbevisst og selvrådig, stiller store krav, men setter sig også store mål og bringer opgangstid for det teater hvor han leder.

110 Ennu betydeligere var han som taler. Hans foredrag var omhyggelig utarbeidet og prøvet på forhånd, men blev fremført så mesterlig og med en slik blendende virtuositet, at det virket som omporvisert og var av overordentlig virkning.

Radikaleren

115

Helt fra B.B. gikk på latinskolen i Molde og dyrket Lamartine og ropte leve republikken og fremover til 1890 er han den utpregede radikaler i norsk politikk, - han leder opposisjonen som redaktør av «Bergensposten», kjemper sammen med Sverdrup, Steen og Richter i «Aftenbladet» og er med i

120 Reformforeningen av 1859 (forløperen for det norske venstreparti), senere sammen med advokat Dunker i «Norsk Folkeblad», fremdeles mot høire i unionsstriden, taler for en rekke 17 maitog (stemmerettstog) for unionens oppløsning, almindelig stemmerett og for republikken, stiller sig efter at Sverdrup har dannet regjering til venstre for det gamle venstre, hylder den socialistiske
125 Internasjonale, taler for de streikende fabrikkarbeidersker, kaster sig med all kraft inn i kampen for fredssaken og gir i en lang rekke taler og flere av sine skrifter uttrykk for sin samfølelse med arbeidernes kamp.

Bjørnson kan ikke tas til inntekt for den socialistiske arbeiderbevegelse, men selv
130 om han på sine gamle dager svingte til høire, blir det det skammeligste misbruk å innkassere ham for konservatismen. Den politiske innsats som kom til å bety noget i norsk politikk, gjorde han på venstre fløi, alltid i bitter kamp mot høire og under hatefull forfølgelse fra bakstrevernes side. - (Les hans artikler og taler, hans Arbeidermarsj og dikt som «Foraktet av de store», «Jeg velger mig april»,
135 Frihetsvisen, hyldningsdikt til Finnland 1903 og enkelte avsnitt av «Over evne» II.)

Det er ingen høiremann som har skrevet og talt på denne måten:

140 Høsten 1889 gikk fyrstikkarbeiderne til streik. Og Bjørnson var med! I en tale til Arbeidersamfundet i november uttalte han bl. a.:

«Det er det jeg vil i denne sak: denne streik og streikene etter denne og alle
145 senere streiker, de skal tvinge dem (arbeidsgiverne) til å gjøre det rette. Det er
således jeg mener: jeg tror at dette med streiker er en ren velsignelse. - Nu banker
det på ganske forsiktig - med en fyrstikk-pekefinger, men neste gang blir det
med en manns neve, og neste gang igjen med en slegge. - Jeg så nylig en
forhenværende kirkeminister, statsråd Hertzberg, holde foredrag om
150 sosialistene. Han sa der blant annet: «Kristendommen er den eneste kraft som
kan gjøre arbeiderne tilfreds med sin undertrykte stilling». - Det sa han. Jeg spør
bare: Skal arbeiderne bli tilfreds med sin undertrykte stilling, skal
kristendommen hjelpe dem til det, hvad tror I så blir følgen - jeg mener for
kristendommen!»

155

Samme år var den sosialistiske Arbeider-Internasjonale (Den 2. Internasjonale)
dannet i Paris, og her blev det som bekjent besluttet at 1 mai skulde være
arbeiderklassens internasjonale mønstrings- og kampdag. Og allerede året efter, i
1890, var Oslo-arbeiderne ute og demonstrerte 1 mai. Den 17 mai talte
160 Bjørnson atter for stemmerettstoget, og den gang uttalte han:

«Har I lagt merke til hvad der hendte for 17 dager siden? Der ute gikk det et tog
som rakte hinannen hender over kanalen, over Atlanterhavet, et tog så stort at
jorden drønnet. Men hvad gjorde maktens innehavere? De samlet sine hærer.
165 Hvor lenge tror I dog det går an for et mindretall å hindre et flertall i å gå i takt,
så grunnen skjelver? Vi står på gyngende grunn. I rettferdighet er det trygghet,
ikke i noget annet.»

- ikke i noget annet! De ordene har større gyldighet idag enn nogensinne.

170

Og heller ikke i de nærmeste år glemte han sin arvefiende høire. «Ja, er det noget
her i landet som er i slekt med og familie med humbug og fanteri og
narrestreker, så er det i sannhet det norske høire,» sa han i et foredrag i 1897.
Det har også gyldighet den dag i dag. -

175

La så være at han i 1905 gjorde kursendring, og at hans radikalisme på flere
måter blev avdempet. En ting kan vi med glede ta med fra hans siste kampens år,
hans antimilitarisme og hans lidenskapelige kamp for fredssaken:

180

Hvis fedrelandet

er noget annet

185 æn hvad en mor føler

hvis det er en mordergrube,

da være det forbannet.

190

Eller for til slutt å minnes hans bitre oprørske ord i «Over ævne», det er Bratt som taler til arbeiderne i «Helvedet»:

«Her er mørkt og koldt. Her arbeider få med håp, ingen med glede. Her liker
195 ikke barna sig, de tyr ut til havet eller op i dagen. Sol vil de ha. Det varer bare en stakket stund, så opgir de det, de lærer at den som er kastet hit ned, han kravler sig sjælden op igjen. - I vet vel at alt det der fører smitte, trives gjør sterk og opfindsom, solen er selskap, solen gir tro! De rike deroppe vet det best der solen aldri kommer? Solen dræper mikrobene, legemets og sjælens, solen alt sammen,
200 like fra skolen vet de det, og ænda har de latt dere leve her! De har latt dere leve her, som utøi og smitte lever med, og barna blir bleke og tankene skumle, både klær og sinn tar mugg. Præster og kriker har de, bønner og salmer her de, og en smule velgjørenhet har de også, men de har ingen gud -.»

205 Som sol og storm, som et urolig, heftig aprilsvær i vår litteratur var Bjørnson. Han hadde store svakheter, var inntil det barnslige forfengelig, selvoptatt og selvbevisst, påtrengende og anmassende; men gjennom all hans diktning og forkynnelse fornemmer vi det veldige livspust, en livsglede og stridsglede, et urokkelig livsmot og en høireist tro, en overveldende og usårlig optimisme som
210 ingen motgang og ingen prøvelse kunde bøie. Som en høvdingskikkelse, alltid stevnende mot fremtiden, alltid omgitt av raslende våbengny, men selvukuelig og usårlig i sin usvikelige tro på menneskene og på livets gode opreisende, gjenskapende og fornyende krefter, slik møter vi ham og slik vil vi feire ham. Nettop nu når hans diktning og livsgjærning står på avstand, ser vi bedre denne
215 diktnings begrensning og dens svakheter, men også dens sanne storhet, dens frodige, praktfulle velde og fornemmer hans rike og varme hjertelag.

Biografiske data

220 Bjørnstjerne (Martinius) Bjørnson, født 8 desember 1932 på Bjørgan prestegård

i Kvikne av foreldre presten Peder Bjørnson Skei, av gammel bondeætt fra Nordre Lomsdalen, og Inger Elise Nordraak, på morssiden av dansk ætt. 1838 flyttet familien til Nesset i Romsdalen. 1843 - 1849 går B. på Molde Middel og
225 Realskole, 48 første avisartikkel «Romsdals Budstikke», 50 - 52 Heltberg «studenterfabrikk», Oslo, eksamen «non», 52 - 53 huslærer hjemme, 53 - 56 litterat i Oslo, medarbeider i «Morgenbladet», angrep på den «dansk-tyske» norske litteratur og på Chr.ania Theaters danske ledelse, pipekonsert i tattet 26 mai 1856, juni 56 deltagelse i det skandinaviske studentertog til Upsala, om
230 høsten reise til Kjøbenhavn, 56 - 57 red. av Ill. Folkeblad. nov. 57 leder av Bergens Nationale Scene, opprettet av Ole Bull 1850, 11 sept. 1858 gift med skuespillerinne Karoline Reimers, fra des. også red. av Bergensposten, 17 mai 59 hans første offentlige tale, ledet valgkampen fra opposisjonens side: «Man må ha politiske prinsipper og velge efter dem», aug. 59 red. av Aftenbladet, Oslo,
235 voldsom strid med Friele i Morgenbladet, medlem av Reformforeningen, dannet 23 september samme år av Johan Sverdrup, Johs. Steen. Ole Richter m. fl. (Morgenbladet: «En sammensvergelse mot fedrelandet»), måtte fratre i jan. 60 på grunn av statholderstriden, sommeren opphold i Kjøbenhavn, nov. 2 000 kroner i statsstipendium, reise til Danmark, Tyskland, Østerrike, Rom. 10 april
240 63 bevilger stortinget ham 1 600 kroner i fast årlig diktergasje, hjem i april s-å., agitasjon for å støtte Danmark i den Slesvig-Holstenske krig, offentlig foredrag bl. a. om Det sextiske kapell, 65-67 chef for Chr.ania Theater, («Teatrene er en høiskole for byene, der opdrag følelseslivet og fantasien»), mars 66 - 72 red av Norsk Folkeblad, ny voldsom strid med høire og Morgenbladet sammen med
245 advokat Dunker mot Aschehougs moderate unionsforslag. 69 - 70 formann i Studentersamfundet, medarbeider i «For idé og virkelighet», 70 - 71 chef for Møllergadens Theater, foredragsreise i Norden, 72 Signalfeiden (B. som talsmann for germanismen og skandinavens samfølelse med Tyskland), 17 mai 73 taler for barneflaggtoget i Oslo, 73 - 75 reise i syden, Aulestad kjøpes efter
250 forslag av vennene på Vonheim Folkehøiskole i Gudbrandsdalen, hjem i juni 75, religiøs krise, kampen mot kirkens lære, bitter strid med teologene med biskop Heuck i spissen, 3 okt. 77 foredrag i Studentersamfundet om «å være i sannhet», B. som fritenker, 13 mars 79 tale på «flaggmøtet» i Oslo for det rene norske flagg, reise til Tyskland, 80 tale ved Ole Bulls grav, 80 - 81 foredragsreise i
255 Amerika, 17 mai 81 tale ved Wergelandsmonumentets avsløring i Oslo, under forbitret motstand fra de konservatives side, festkomitéen sprenges! 82 17-maitale på Eidsvold for republikken, taler på en rekke folkemøter for venstre, 82 - 87 bosatt i Paris, hjemme på kortere besøk, 87 foredrag om «engifte og mangegifte», skarp sedelighetsdebatt, 17 mai 88 tale i Oslo for arbeidertoget,

stemmerettoget, skarpe angrep på det «offisielle» 17 mai tog, tragedien omrking Ole Richters selvmord i Stockholm, nov 89 tale i Oslo Arbeidersamfund for de streikende fyrstikkarbeidersker («Streiken skal tvinge arbeidsgiverne til å gjøre det rette. Jeg tror at dette med streiker er en ren velsignelse»), 90 17 mai tale i Oslo, hyldest av den første 1 mai demonstrasjon samme år («i rettferdighet er det trygghet, ikke i noe annet»), 91 folkemøter for egen norsk utenriksminister, kamp for fredssaken, 92 tale på et stort fredsmøte på Himmelbjerget i Jylland, 93 reise til Rom, 94 og 97 deltagelse i valgkampen, konsulatsaken, tilnærmelse til høire, Olavsdagen 29 juli tale ved nasjonalfesten i Trondhjem, ny foredragsreise, s. å. det første slaganfall, 98 deltagelse i Dreyfusstriden med parti for Dreyfus, ophold i Rom, 99 kamp mot «måltvangen», i desember tale for det nu lovfestede norske flagg med takk til høire og håp om samlingsregjering av høire og venstre, 1900 kamp for å redde Torvald Sletten, som var dømt for å ha myrdet sin pleiemor, 8 des. 1902 70 års fødselsdag under veldig hyldest i inn- og utland, 03 Nobelprisen i litteratur, dannelsen av «Samlingspartiet», samarbeide med Michelsen og høire, 05 B for kongedømme, 06 tale på Skamlingsbanken ved Kolding i Danmark for et enig Norden, mot den tyske militarisme, 07 kamp for den italienske grevinne Linda Murri, som var anklaget for delaktighet i mordet på hennes mann, 08 gullbryllupp, en skjønn tale for sin hustru, juni 09 nytt hårdt lammelsesanfall, tilbakefall i oktober, nov. reise på sykebære til Paris for å gjennomgå en elektrisk kur, død på Hotell Wagram i Paris 26 april 1910, ført tilbake til Oslo og begravet på Vår Frelsers Gravlund.

Bøker og skrifter

1851 skuespillet «Valborg», antatt ved Kristiania Teater, men tatt tilbake av forfatteren og brendt, 56 «Mellem Slagene», og fortellingene «Et farlig frieri», «Ole Stormoen», «En munter mann» og «Trond», 57 «Synnøve Solbakken», 58 «Halte-Hulda» og «Arne», 59 «Ja vi elsker», 59 - 60 «En glad gutt», og «Småstykker», 61 «Kong Sverre» (ikke tatt med i de samlede verker, men ny utgave 1932), 62 «Sigurd Slembe» og «Bergljot», 64 «Maria Stuart» og hyldningsdikt til Danmark, 65 «De nygifte», 66 «Jernbanen og kirkegården», 68 «Fiskerjentene», 70 «Arnljot Gelline» og første diktsamling (nye økede utgaver i 1880-90 og i de samlede verker), 72 «Sigurd Jorsalfarer» og «Brudeslätten», 75 «En fallitt», «Kaptein Monsana», 77 «Magnhild», «Kongen» (med senere forord til 3. utgave), 79 «Det nye system», «Leonarda», 82 «Støv», 83 «En hanske», «Over evne» (første stykke), 84

300 «Det flagger i byen og på havnen», 85 «Geografi og kjærlighet», 89 «På Guds
veie», 91 oratoriet «Fred» og «Mors hender», 93 «En dag», «Absalons hår»,
95 «Over evne» (annet stykke), universitetskantaten «Lyset», 97 oversettelse av
Victor Hugos «Århundredenes legende», 98 «Paul Lange og Thora Parsberg»,
1901 «Laboremus», 02 «På Storhove», 04 «Daglannet», 06 «Mary», 08 «Når
305 den nye vin blomstrer», «Kantate til Selskapet for Norges Vel». - Samlede
verker, folkeutgave 1901, minneutgave 1910, ny utgave 1914 billig
jubileumsutgave 1932.

Litteratur

310 I de fleste folkebiblioteker vil man forhåpentlig finne Bjørnsons samlede verker,
hans artikler og taler, hans brever «Gro-Tid» og hans «Breve til Alexander L.
Kielland». Av den rikholdige biografiske litteratur nevner jeg: Gerhard Grans
lille oversiktlige og greie biografi «Bjørnstjerne Bjørnson» og hans ypperlige
315 skildringer i «Våre høvdinger», II bind, og den danske magister P. A.
Rosenbergs livfullt fortalte og morsomme lille bok med samme titel. En meget
fyldig og omfattende Bjørnsonbiografi har vi også i Chr. Collins, «Bj. Bj. Hans
barndom og ungdom», som rekker frem til 1860. Til 70 års jubileet utgav
Gyldendal et stort festskrift, og til 100 års jubileet er utgitt et litet populært
320 skrift, «Bj. B. fortalt for skoleungdom», av Fr. Chr. Wildhagen, en stor
omfattende biografi av Chr. Gierløff som vel må kalles selve folkeboken om
Bjørnson, og Olav Slettos jubileumsbok, «Gildet».

Av biografier i de forskjellige litteraturhistorier nevnes, høist ufullstendig
325 forresten: Henrik Jæger: «Ill. Norsk Litteraturhistorie», II. og III. Bind, Carl
Nærups supplementsbind og Kr. Elster: «Norsk Litteraturhistorie», II. Bind
side 405-467, og av kortere artikler: «Gro-Tid», «Bjørnsons religiøse krise» og
«Ved budskapet om Bjørnsons død» i «Norsk åndsliv i hundre år», av Gerh.
Gran. «Bj. Bj.» av Haakon Løken i «Nordisk Diktning» (dansk) og et par
330 avsnitt i den samme forfatters bok, «Urolige tider». «Bj. Bj» og «August
Strindberg og Bj. Bj.», i Anders Krogvig: «Bøker og mennesker», Gunnar
Heiberg: «Ibsen og Bjørnson på scenen», Sigurd Bødtker:
«Christianiapremierer gjennom 30 år», Andreas Paulson: «Komediebakken og
Engen». «Bjørnsons lyrikk» og «Bj.s og Ibsens første romerophold», i Francis
335 Bull: «Studier og streiftog», «Bj. Bj.», i Carl Nærup: «Ord for dagen», og
endelig de mange jubileumsartikler i dagspressen og forskjellige tidsskrifter. -
Om Bjørnson som politiker finner vi en del stoff i «Det norske folks liv og

340 historie», 9. Bind av Wilhelm Keilhau, «Norges politiske historie», av Ernst Sars, «Johan Sverdrup», av Halvard Koht og selvfølgelig i hans artikler og taler.

345 Bjørn Bjørnson: «Mitt livs historie» og «Hjemmet og vennerne», Arvid Hansen: «Moderne kjettere».

En liten ypperlig orientering med utførlige litteraturanvisninger er Francis Bulls lille skrift: «Bj. Bj.». som i anledning 100 års jubileet er utgitt av Oplysnings- og Propagandakontoret for den norske bokhandel.

350 Blandt hyldningsdikt til Bjørnson nevnes først Hamsuns praktfulle dikt til Bj.s 70 års dag. Olaf Bulls dikt i «De hundre år» og Falkbergets «Øksehugg» i «Vers fra Rugelsjøen».

Kilde
355 Arbeidernes Oplysningsforbund

Emner
Bjørnstjerne Bjørnson, Foredragsdisposisjon

URI
360 <https://www.virksommeord.no/tale/bjornstjerne-bjornson>

365

370

375